

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

KAUBOI JÕULUIME

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
The Cowboy's Christmas Miracle
2008

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2008 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R10446324
ISBN 978-9916-31-541-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Mulle meeldib jõulude juures kõik – alates jõululauludest ja maja kaunistamisest kuni kingituste ostmiseni välja. Eriti tore on veeta pühi koos lastega ja minu omadele meeldib koos minuga köögis toimetada. See on üks minu lemmikretsepte ja minu noorim poeg aitab mul väga hea meelega tainapalle kaneelis ja suhkrusegus veeretada. Loodan, et ta sellest kunagi välja ei kasva.

SNICKERDOODLES (kaneeliküpsised)

Koostisained:

1 tass pehmet võid

1 tass rasva (mina kasutan pehmet margariini)

3 tassi valget suhkrut

4 muna

4 teelusikat vanilliekstrakti

5½ tassi nisujahu

4 teelusikat viinakivi (kremortartar)

2 teelusikat küpsetuspulbrit

½ teelusikat soola

½ tassi valget suhkrut

2-3 teelusikat kaneelipulbrit, maitse järgi

Valmistamisõpetus:

1. Kuumuta ahi 200 °C-ni.
2. Sega või, rasv või margariin, 3 tassi suhkrut, munad ja vanilliekstrakt elektrilise käsimikseriga või köögikombainis.
3. Lisa jahu, viinakivi, küpsetuspulber ja sool.
4. Vormi tainast lusikasuured pallid.
5. Sega omavahel ½ tassitait suhkrut ja kaneel. Veereta tainapalle segus, kuni need on ühtlaselt kaetud.
6. Aseta 5-sentimeetriste vahedega rasvaga määratud või küpsetuspaberiga kaetud ahjuplaadile. Küpseta 8 – 10 minutit, kuni tahkumiseni. Ära üle küpseta.
7. Eemalda kohe ahjuplaadilt ja naudi!

Olgu teie pühad ikka rõõmsad ja tulvil armastust.

RaeAnne Thayne

ESIMENE PEATÜKK

Need jõmpsikad olid jälle platsis.

Carson McRaven kortsutas Kaarnapesa rantšo suure, puust nikerdatud sildi alt sisse sõites kulmu.

Talle kuulus Idaho kaunis idaosas kaks tuhat hektarit talumaad. Oleks võinud arvata, et nii suure maavalduse puhul oleks ta pidanud Jenna Wheelerist ja tema põrgusigidikest pääsema.

Selle asemel oli tal tunne, et iga kord, kui ta selja pööras, tungis mõni väike paharet tema maale – kelgutas mööda tema erasissesõiduteed, kimbutas tema hobuseid või loopis lumekuulidega tema rantšosilti.

Kuu aega tagasi, kui ta oli viimati leidnud aega San Franciscost oma uude rantšosse tulla, oli ta tabanud nad sellelt, et nad olid püüdnud oma väikeste nõgusselgsete kirjude ponidega tema uuest elektriaast üle hüpata. Enne seda oli ta leidnud nad ehitamas puuonni ühe *tema* maa peal oleva puu otsa. Septembris oli tema uhiuue

hobusetalli aken sisse löödud ja tema töödejuhataja oli leidnud tallist klaasikildude hulgast pesapalli.

Näis, et ta ei saanud ringigi keerata, ilma et oleks leidnud neist ühe või mitu oma maavalduses ringi hulkumas. Nad olid nagu kolm tõrvatilka selles meepotis, mis oleks ilma nendeta olnud ideaalseks puhkuseks San Francisco kiirest äriest.

Kui ta selle maa Jenna Wheelerilt ostis, oli ta olnud rahul naise eritingimusega, millega too jättis ühe kaheksahektarise maatüki oma rantšo jaoks endale. Mees sai endale kaks tuhat hektarit, mis piirnesid riigimetsaga. Ühe väikese tüki äraandmine nii suurest pirukast poleks pidanud teda ometi häirima. Kuid lepingu sõlmimisest möödunud kümne kuuga oli talle selgeks saanud, et see väike tükk põhjustas talle suurt meelehärmi.

Iga kord, kui ta mööda Külmajõe kanjonit Kaarna-
pessa sõitis ja oma maa ühes nurgas naise kahekorruselist puitmaja märkas, kiristas ta hambaid ja soovis, et oleks kogu kinnistu ostmise eest kõvemini võidelnud, et oleks saanud selle maja maha lammutada ja kogu ala enda omaks kuulutada.

Veel hullem oli see, et Wheeleri poisid ei paistnud aru saavat loata võõral maal viibimise mõistest. Jah, nende ema oli lõhutud akna kinni maksnud ja sundinud neid puu otsa ehitatud majakest laudhaaval ära lammutama. Pärast seda, kui pahaseks naine oli saanud, kui oli kuulnud poiste takistussõidust läbi tema karjamaa, oli mees lootnud, et naine sunnib neid jumalat kartma.

Või vähemalt oma ema.

Kuid praegu kõndis üks poistest mööda tema sisse-
sõiduteed ääristavat lumist rõhtlattidest tara, käed laiali
nagu mingi tilluke tsirkuse köielkõndija, ja võis iga hetk
sealt maha kukkuda, samal ajal kui tema vennad seda
kõrvalt pealt vaatasid.

Carson aeglustas maasturi, mida hoidis tunniajase
sõidu kaugusel asuvas Jackson Hole'i lennujaamas, käiku,
kuid ei vajutanud veel pidurit.

Ta peaks laskma neil lastel lihtsalt maha kukkuda, kui
nad seda nii väga tahtsid. Mis mõni murtud käsi või jalg
talle ikka luges? Polnud tema asi, kui need Wheeleri põrgu-
lised tahtsid hulljulgest näidata. Ta võib lihtsalt teisele
poole keerata ja oma maja juurde sõita. Tal oli vaja teha
telefonikõnesid ja muid asju, hingata värsket Idaho õhku.

Teisest küljest kasutasid poisid mänguväljakuna *tema*
tara. Kui üks neist kukub ja tõsiselt viga saab, siis kuulis
ta juba, kuidas nende ema süüdistab teda kuritahtlikus
hooletuses või isegi vaikivas kaasaaitamises, kuna ta ei
püüdnud neid peatada, kui tal võimalus oli.

Ta ohkas. Ta ei saanud neid ignoreerida ja lihtsalt edasi
sõita, ükskõik kui väga ta seda teha tahtis. Ta jättis auto
seisma ja lasi akna alla, nii et külm detsembriõhk sisse
tungis. „Kuule, poiss, roni sealt alla, enne kui keegi haiget
saab.“

Ta teadis väga hästi, et kõlas peaaegu nagu mingi tori-
sev vanamees, kes karjub naabri laste peale, et need tema
murulapist eemale hoiaks.

Poisid polnud ilmselt tema auto mürinat kuulnud.
Nad pilgutasid silmi ja ta nägi kõigi nägudel üllatust.

Kaks nooremat paistsid hirmunud, kuid kõige suurem poiss ajas nina püsti.

„Me teeme seda kogu aeg,“ uhkustas ta. „Kip on parim. Näita talle.“

„Äkki peaksime koju minema.“ Keskmine poiss, kellel olid traatraamidega prillid, heitis närvilise pilgu Carsoni poole. „Mäletate, et ema käskis meil täna hommikul bussi pealt kohe koju tulla ja koduseid töid teha.“

„See on hea mõte,“ kiitis Carson. „Minge nüüd koju.“

„Ära ole selline argpüks,“ naeris vanem poiss ja pöördus siis teise poisi poole, kes jälgis nende sõnavahetust tähelepanelikult, nagu püüaks ennustada, kes peale jääb. „Kõik on korras, Kip. Näita talle.“

Enne kui Carson suutis välja mõelda, kuidas autost välja ronida ja laps aia pealt maha tirida, astus poiss sammu edasi ja siis veel ühe.

Ta naeratas Carsonile. „Näed? Ma oskan ilma kukkumata väga kaugele kõndida!“ hüüdis ta. „Ükskord kõndisin koguni väravast kuni selle suure männini välja.“

Vaevalt oli ta seda öelnud, kui tema saabas sattus aial ühele jäätunud kohale.

Tema jalg libises lati servale, kuigi mitte päris selle pealt maha, kuid tema käed vehkisid meeletult, püüdes tasakaalu tagasi saada. See oli kaotatud lahing. Tema jalad libisesid latilt maha ja ülejäänud keha sellele järele. Carson kuulis üle mootorimürina, kuidas poiss kukkudes pea mütsuga vastu puidust latti ära löi.

Pagan võtaks.

Ta jättis mootori seisma, hüppas autost välja ja kiirus-
tas sinna, kus poiss liikumatult lumes lebas. Keskmine
poiss oli juba tema kõrvale lumme põlvitanud, kuid tema
tähelepanu oli suunatud pigem vanemale vennale, kui
vigastatud nooremale.

„Sa oled nii loll, Hayden.“ Ta heitis vennale pahase
pilgu. „Miks sa sundisid teda seda tegema? Nüüd lööb
ema meid mõlemaid maha!“

„Ma ei sundinud teda! Ta poleks pidanud minu käsku
täitma. Kas tal siis endal aru peas ei ole või?“

„Igatähes rohkem kui sinul,“ nähvas keskmine poiss.

Carson otsustas, et tal oli viimne aeg sekkuda ja
pöörata tähelepanu kõige tähtsamale – nende oime-
tule vennale, kes nägi välja nagu oleks tal hing kinni
jäänud.

„Kuule, poiss. Räägi minuga.“

Poiss vaatas talle otsa, rohelised silmad suured ja veidi
ähmased. Paari sekundi pärast hingas ta sügavalt sisse ja
pistis ulguma. Algul vaikselt, aga siis juba piisavalt val-
justi, et ehmatada lendu paar harakat, kes olid tulnud
vaatama, millest niisugune lärm.

„Jäta nüüd, Kip. Sinuga on kõik korras,“ lohutas kesk-
mine poiss, patsutades talle õlale, mis paistis lapse ainult
valjemini ulguma panevat.

Carson ei teadnud nutvatest lastest mitte midagi.
Tema instinktid käskisid tal kohe maasturisse tagasi
ronida ja poisid enda hooleks jätta. Teades, kui hoole-
tud ja üleannetud nad olid, polnud see kindlasti esimene
kord, kui mõni neist kukkus.

Kuid ta ei saanud seda teha. Mitte siis, kui poiss talle oma vesiste silmadega otsa vaatas ja teised kaks silmitseid teda väga vastuoluliste nägudega – üks vaenulikult ja teine ilmse lootusega, et ta juhtimise üle võtaks.

Poiss pühkis jopevarrukaga pisaraid ja ajas end lumes istukile. Carson jälgis tema jõupingutusi, et näha, kas kõik tema jäsemed olid terved ning miski ei paistnud olevat jäädavalt kahjustatud.

Ta otsustas, et jätab selle nende ema hooleks. See oli naisele paras selle eest, et ta lasi poistel kontrollimatult ringi joosta. „Tulge. Viin teid kõiki koju.“

Keskmine poiss silmitses teda ettevaatusega. „Me ei tohi võõrasse autosse istuda.“

„Ta ei ole ju võõras,“ vastas vanim poiss taas sõjakaks muutudes. „See on härra McRaven – mees, kes meie rantšo ära varastas.“

„Ei varastanud...“ Instinktiivselt hakkas Carson ennast kaitsma, kuid vakatas siis. Kui tobe, et ta tundis vajadust end nende kolme väikese põrgulise ees õigustada.

„Kas te tahate, et ma teie väikevenna koju sõidutan, või tahate teda terve tee ise kanda?“ küsis ta.

Vanemad poisid vahetasid pilke ja siis kehtas vanim, Hayden, õlgu. „Mida iganes.“

Mees ise oleks eelistanud viimast varianti, eriti pärast seda, kui ta poisi sülle võttis ja autosse kandis, mis põhjustas ainult veel rohkem pisaraid. Jällegi soovis ta meeletult, et oleks neid aia peal nähes lihtsalt edasi sõitnud. Kui ta poleks seda halba peatumisotsust teinud, poleks kõike seda üldse juhtunud, ja ta saduldaks

praegu juba hobust, et minna lumistesse mägedesse ratsutama.

Ta asetas poisi tagaistmele ja pöördus siis uuesti teiste poole. „Tulete ka või?“

Keskmine prillidega poiss noogutas ja ronis venna kõrvale autosse, kuid vanem nägi välja, nagu laseks end pigem maasturi järel lohistada, kui nõustuks tema pakutud küüdiga. Veidi aja pärast kehtas ta aga õlgu ja läks ringiga ümber auto teise ukse juurde.

Lähedal asuva Wheeleri maja juurde sõites olid ainsateks helideks autos noorema poisi ühtlane tihkumine ja mõned arglikud katsed teda lohutada.

Kahekorruseline seedripuust talumaja oli oma sindelkatuse ja laial esiverandal oleva vanamoodsa kiigega mehe arvates üsna võluv. Kuid kellelegi ei saanud jääda märkamata, et siin elas hulk lapsi.